

Sygn. akt III CZ 7/09

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa B.N.

przeciwko J.N.

o złożenie oświadczenia woli,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 lutego 2009 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 listopada 2008 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 14 listopada 2008 r. odrzucił apelację powoda wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 września 2008 r. Apelacja ta została złożona przez stronę powodową, reprezentowaną w postępowaniu przez pełnomocnika z urzędu bez uiszczenia opłaty podstawowej w wysokości 30 zł. W stosunku do powoda miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167, poz. 1398 ze zm.) w brzmieniu prawnym przed nowelizacją z dnia 14 grudnia 2006 r., przewidujące obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych (art. 100 ust. 2 tej ustawy). Rozstrzygnięcie Sądu zapadło na podstawie art. 130² § 3 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego podniesiono zarzut naruszenia art. 130² § 3 k.p.c. i art. 100 § 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z 2005 r. Wnosząc o dopuszczenie dowodów wnioskowanych w zażaleniu, pełnomocnik powoda domagał się zastosowania art. 395 § 2 k.p.c., ewentualnie – uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości oraz wezwania powoda do uiszczenia opłaty od apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należy przede wszystkim zwrócić uwagę na to, z jakiego powodu pełnomocnik powoda zaskarżył postanowienie Sądu Apelacyjnego odrzucające apelację powoda. W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik wyjaśnił, że nie mógł skontaktować się z powodem w żaden sposób po zapadnięciu wyroku przed sądem pierwszej instancji, dlatego złożył apelację bez uiszczenia stosownej opłaty podstawowej. Zdaniem pełnomocnika wnoszącego zażalenie, „zastosowanie przez Sąd art. 130² § 3 k.p.c., obciążającego adwokata odpowiedzialnością za nieopłacenie środka odwoławczego, nie powinno mieć miejsca”. Nie można bowiem nakładać na pełnomocnika, ustanowionego z urzędu, obowiązku wykładania własnych środków na pokrycie opłat sądowych obciążających stronę.

Należy stwierdzić, że z zaskarżonego postanowienia nie wynika nałożenie na pełnomocnika powoda sugerowanego obowiązku ponoszenia opłaty podstawowej, przewidzianej w art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Taki obowiązek może obciążać jedynie stronę postępowania, toteż negatywne, procesowo-prawne skutki niewykonania obowiązku wniesienia stosownej opłaty może ponosić jedynie strona nie czyniąca zadość ciążącemu na niej obowiązkowi ustawowemu. Takim procesowym skutkiem stanie się właśnie m.in. odrzucenie nieopłaconej apelacji.

W zażaleniu pełnomocnik powoda nie kwestionuje, że w stosunku do powoda - zwolnionego od kosztów sądowych częściowo (tj. od opłat sądowych) – będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu przed zmianą tej ustawy ustawą z dnia 14 grudnia 2006 r. (art. 100 § 2 ustawy przewidywał obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej także przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych). Sąd powołał się na art. 2 ustawy nowelizującej, zgodnie z którym do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy z 2006 r. stosuje się przepisy dotychczasowej ustawy. Skoro wspomniane przepisy miały zastosowanie, to Sąd Apelacyjny prawidłowo odrzucił apelację, od której nie wniesiono opłaty podstawowej (art. 130² § 3 k.p.c.).

W tej sytuacji zażalenie pełnomocnika należy uznać za nieuzasadnione. Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.